

Jeg skal tillade mig endnu at omtale, at jeg ogsaa kunde ønske en Tilføining til Udvalgets Endringsforslag under Nr. 13 til § 6, hvori det hedder, at Contracten skal være affattet i det danske Sprog. Jeg ønsker nemlig dertil føiet: „og forsynet med et i samme Sprog vedføiet Reglement, indeholdende hvilket Slags Livsforpligtigheder og hvilken Bægt af samme, der dagligt eller ugentligt vil være at udlevere til enhver Udvandrer eller Rejsende“. Saavidt jeg veed, erhoder Udvandrerne i Liverpool efter de engelske Regler et saadant Reglement; men det er jo affattet i det engelske Sprog, og vil altsaa ikke kunne yde Udvandrere, som ere danske, den fulde Nytte. De underhandle jo her med deres egne Landsmænd og maae derfor fremfor Alt holde sig til det danske Sprog, især saalænge de ikke endnu have lært noget andet. Det forekommer mig, at det vilde være i deres Interesse, at de her fik alle de specielle Opregnelser om de Betingelser, som saaledes ere Gjenstand for Contractforholdet, meddeelte i det danske Sprog. — Det er kun disse Punkter, som jeg har villet tillade mig at omtale, før at det fornødne, hvis det af mig Anførte skulde finde det ærede Things og det ærede Udvalg samt navnlig den høitærede Justitsministers Tilslutning, muligt kunde blive tilføiet til 3die Behandling.

Ordføreren: Det er ogsaa mig bekendt, at, hvad den sidste ærede Taler anførte, forholder sig rigtigt, og at der under Udvandringssagenturen ofte kan skjule sig en meget skammelig Fremfærd, som det maaskee vil være meget vanskeligt at ophjse, og som det, selv om den bliver opløst, vil være vanskeligt at bringe ind under den sædvanlige Straffelovgivning. Det er netop dette, der har bevæget Udvalget til at foreslaae, at de Straffebestemmelser, der indeholdes i Lovudkastets § 8, skulle indskrænktes til at angaae de Forseelser, der kunne begaaes af de autoriserede Udvandreragenter, med Hensyn til hvilke der eksisterer et særligt

Contractforhold mellem det Offentlige og den enkelte Agent, hvorved Justitsministeren er indsat som den ham nærmest foresatte offentlige Autoritet, og hvorved Straffens Execution er gjort overordentligt let, idet man for hans Vedkommende har et Depositum at holde sig til, hvad enten det nu er Bøder eller Erstatning der er Tale om — og andre retlige Følger end saadanne, ville ikke kunne indtræde paa Grund af de for dette Forhold gjældende Reglers Misligholdelse, medmindre der er begaaet Ting, der ville bringe Vedkommende ind under den almindelige Straffelov —, hvorimod Udvalget samtidigt har foreslaaet i § 1 at indfætte en særskilt Straffebestemmelse for dem, der besatte sig med slige Forretninger, uden at have erhvervet sig nogen Tilladelse dertil, og som altsaa selvfølgelig uden en saadan Bestemmelse kun vilde staae under den almindelige Lovgivning. Det vil vistnok være rigtigt at forbeholde Domstolene Muligheden til i saadanne Tilfælde at anvende Fængselsstraf ved Siden af Bøder, saafremt dertil maatte være Anledning. Jeg troer, at det vil give Lovens Virksomhed en betydelig Støtte, og derfor har det været mig hjært, at der ikke fra nogen Side og navnlig heller ikke fra den ærede Ministers Side er gjort nogen Indvending herimod. Den vigtigste Garanti skal nemlig ligge deri, at det Offentlige har Ret og Midler til at forfølge alle slige Seelenvertopere, som snige sig omkring og hverve Folk til Udvandring under Foregjøgling af alle Slags meget usande og urigtige Forestillinger, og som paa en Maade drive en formelig Menneſkehandel, idet de faae en vis Sum betalt for hvert Hoved, som de fremstille til Udvandring, hvilket i Grunden med Føie kan sættes i Klasse med Slavehandel med hvide Menneſter. Det tør altsaa ansees for givet, at Udvalgets Forslag under Nr. 2 om Tilføielsen af et nyt Slutningsafsnit til § 1 ikke vil møde nogen Indvending. — Derimod var der en lille Misforstaaelse i, hvad den ærede sidste Taler (N. P. Hansen) hittede med Hensyn til Bestemmelsen om de